

Albatros

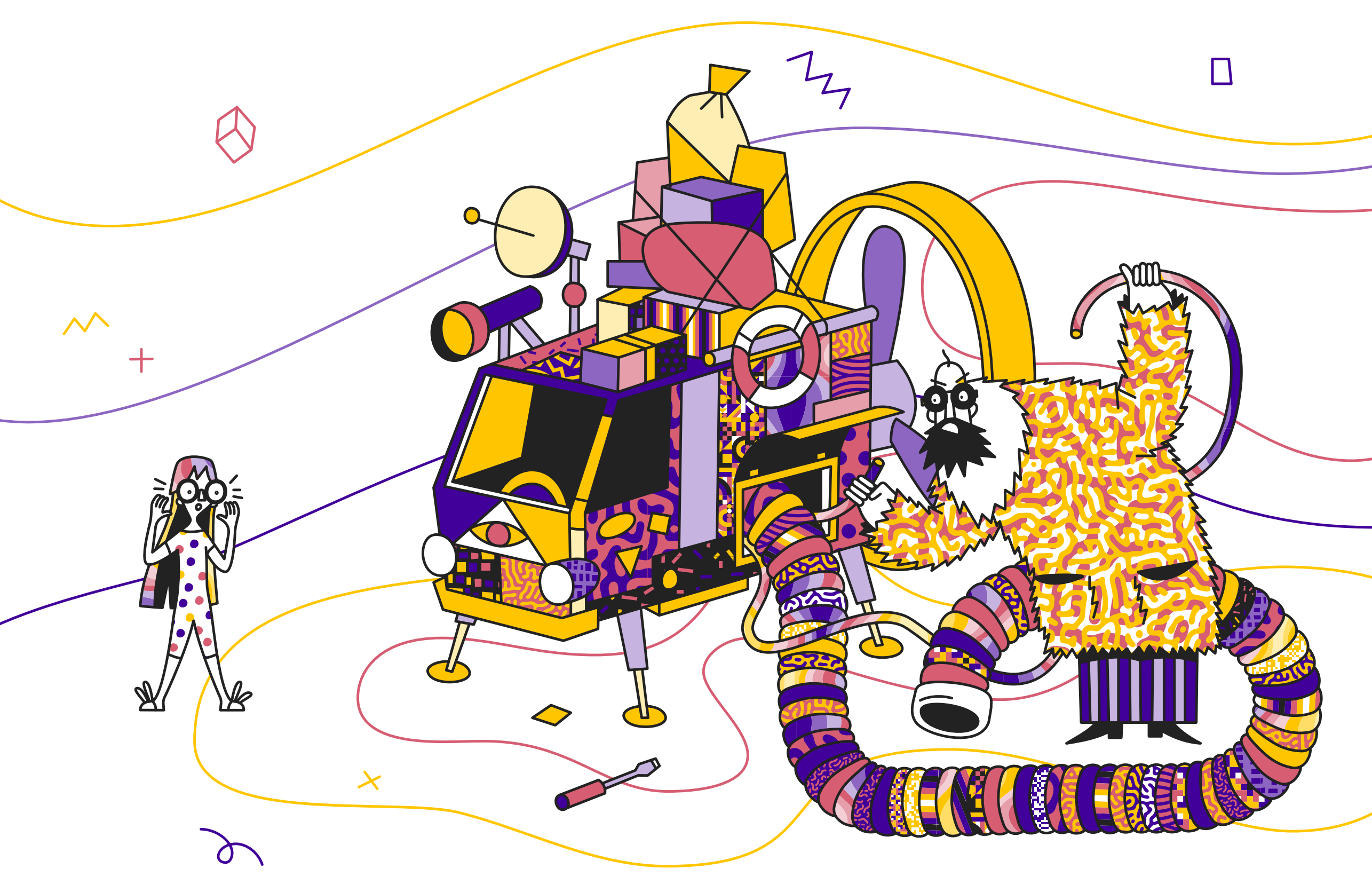
Do Nepaměti

**napsali a nakreslili
Tomáš Končinský
a Daniel Špaček**

Kapitola 1	Tak na to zapomeň!	00
Kapitola 2	Podivný zvuk	00
Kapitola 3	Vcuc nacucnutej do výcucu	00
Kapitola 4	Do nepaměti	00
Kapitola 5	Virvál podrazák	00
Kapitola 6	Máš na uchu nudli	00
Kapitola 7	Socha muže se špagetami	00
Kapitola 8	Tygrí závěťí	00
Kapitola 9	Pompeje	00
Kapitola 10	Malý, začouzený balíček	00
Kapitola 11	Vzpomínat pouze v úředních hodinách!	00
Kapitola 12	Franz prskavka	00
Kapitola 13	Dvojčata	00
Kapitola 14	Hlava nehlava	00
Kapitola 15	Poslední vzpomínka	00
Kapitola 16	Jeskyňní chobotnice, humr a borovice	00
Kapitola 17	Paměťová laboratoř	00
Kapitola 18	Dejavu	00
Kapitola 19	PPP	00
Kapitola 20	Krotitelka jednorožců	00
Kapitola 21	Jak postavit tygra	00
Kapitola 22	Jenomže právě jakože	00
Kapitola 23	Dočasná cibetka	00
Kapitola 24	Nejlepší pyžamo na světě	00
Kapitola 25	Zkus bublinu	00
Kapitola 26	My jsme vědci!	00
Kapitola 27	Kraj světa	00
Kapitola 28	Hvězdy	00
Kapitola 29	Tramvaj v 5:47	00
Kapitola 30	Od nepaměti	00

Kapitola 3

Vcuc nacucnutej
do výcucu

A byla tma.

Pak bliklo nějaké světýlko a někdo začal hartusit: „No tak to je vážně výborný tohleto. Vcuc úplně nacucnutej do výcucu! Ještě, že jsem včas vytrh rozdělovač!“

Jasmína konečně nahmatala brýle, které ji náraz srazil z nosu a zaostřila na podivný stroj, stojící kousek od ní. Těžko říct, co to bylo. Vypadalo to trochu jako autobus, nebo vagón plně naložený balíčky, krabicemi, taškami, kufry, přepravníky a kontejnery převázanými provázky. Všude kolem se válely další balíky a velké stočené hadice a jediné, co šlo zřetelně rozeznat, byla obří vrtule na zádi stroje.

Pak Jasmína konečně uviděla něco velkého chlupatého, co bylo sehnuté u stroje a mohutně to funělo. Že by to byl ten zloděj paměti? Vůbec ale nevypadal jako malej hnusnej fialovej skřet s velkejma krvavejma očima. Byl velký, mohutný a do očí mu zatím neviděla, protože byl skloněný nad otevřenými dvířky do motoru v přední části a neustále mrmlal: „To taky mohlo celý pěkně bouchnout, tohlencto a bylo by vymalováno. Měls namále, Virvále!“

„Kdo jste? Co to tady děláte?“ zeptala se ho Jasmína a chlupatý obr sebou leknutím trhnul, až vrazil do motoru. V tu chvíli motor naskočil a celý ten prapodivný stroj se vznesl a začal slabě bzuchet a světélkovat.

Obr spokojeně zajásal: „Jupí, funguje to!“

Pak se teprve otočil na Jasmínu. Zjistila, že to velké chlupaté je nadměrně veliký kožich, ve kterém vězí hlava s divoce rozcuchaným plnovousem a malými očky za tlustými

obroučkami brýlí – trochu podobnými těm jejím.

„Málem jsi to celý vyhodila do vzduchu, kazisvětko!“

Jasmína pořád nic nechápala. „Kdo jste? Co jste dělal u Jáchyma v pokoji a vůbec u tety v bytě? Co jsem to měla na hlavě za hadici a - co to má všechno být?“ vychrlila na něj.

Obr začal sbírat všude po zemi popadané balíčky a strkat si je do kapes v kožichu.

„Vincenc Virvál jméno mé. Světoznámý sběratel, znalec a posuzovatel.“

„Ale čeho?“

„Přece vzpomínek! Jen podívej, kolik jich tu mám.“ Obr pyšně ukázal na svůj létající povoz přeplněný haraburdím a pokračoval: „Dokážu velmi efektivně zaměřit, oddělit a zakonzervovat jakoukoliv vzpomínku v rozsahu až 100 let! Není pro mě ale samozřejmě problém zpracovat i vzpomínky starší, vzpomínky falešné, potlačované, dokonce i skleroticky rozkouskované. Samozřejmě ale nejlepší na sběr jsou vzpomínky zcela čerstvé, teprve se rodící. S těmi se pak dá krásně dál pracovat.“

V tu chvíli k němu Jasmína přiskočila a chytila ho za ruku s balíčkem.

„Jáchym! Vy jste mu ukradl vzpomínku na jeho narozeniny!“

Obr se jí pokoušel vykroutit, až na něm Jasmína plandala ve vzduchu: „Ale jaképak ukradl. Já jsem ji pouze vyextrahoval.“

Jenže Jasmína měla jasno: „Ukradl jste ji! A mně jste se taky pokoušel ukrást vzpomínky! Okamžitě to všechno vraťte!“

Obr mávl pobaveně volnou rukou: „Ale prosím tě, vždyť jsou to jenom vzpomínky! K čemu by ti byly? Těch má přece každý mraky. Vzpomínání je hrozná nuda!“

Potom jí rázem setřepal a naskočil na provazový žebřík, po kterém se překvapivě hbitě vyšplhal na svůj létající povoz.

„Já ale chci, aby si Jáchym pamatoval svoje narozeniny!“ křičela na něj Jasmína, jenomže mužík už v kabině něco zmáčknul, velká vrtule se roztočila a povoz se dal do pohybu.

„Nikdo si nepamatuje svoje druhé narozeniny – to si zapamatuj!“ zamával na Jasmínu z okýnka. „A o svoje vzpomínky se neboj, jsou v těch nejlepších rukou. Za chvíli si stejně uděláš nový. Nazdar!“

Jasmína vyskočila a zachytila se provazového žebříku, který jí plandal nad hlavou. Bzučící povoz se zakymácel a stočil doleva.

Obr zase vykouknul a zamračil se na ni: „Co děláš? Pusť se!“

Jenže Jasmína se nepustila. Bzučení zesílilo. Povoz zrychlil a divoce se třásl.

Ale Jasmína se stejně nepustila.

Pomalou lezla po divoce se zmítajícím žebříku výš a výš.

Kapitola 4

Do Nepaměti

„Tebe se asi hned tak nezbavím, co?“ zamračil se na ni nevrle Vincenc, když se proti němu postavila na palubě letícího vrtuletu.

„Vraťte mi Jáchymovu vzpomínku!“ vyštěkla na něj Jasmína odhodlaně.

Vincenc se potměšile usmál. „Tak si ji klidně vezmi!“ řekl a ukázal do nákladové sítě na obří hromadu krabic, balíčků, tašek, kufrů a dalších přepravníků. „Když ji najdeš, je tvoje, já ti ji brát nebudu,“ dál se pobaveně uchechtával.

Jasmína těkala očima po té strašné spoustě věcí halabala naházených v síti, občas převázaných provazy, občas volně se přesypávajících sem a tam...

Pak si všimla malé plechovky od kafe, úplně na vrcholu té hromady. Jakoby z ní vycházela zvláštní fialová záře. Jasmína zamrkala. Znáte to, když se podíváte přímo do sluníčka, a pak zavřete oči a vidíte jen zelené čáry? Takhle se pod Jasmíninými víčky ta fialová záře začala slévat v povědomé tvary.

„Dort! Svíčky! Jáchym!“ vyhrkla.

Než se stačil Vincenc vzpamatovat, vyskočila do sítě a hbitě jako akrobatka po ní šplhala nahoru.

„Dávej pozor, ať to nepotrháš!“ křičel za ní Vincenc. „Mám tam vzácnou sbírku vzpomínek z roku 1978!“

Jasmína ale bez problému vylezla až k plechovce, odvázala ji z hromady a bleskurychle s ní zase slezla dolů.

„Tohle je Jáchymova vzpomínka, jsem si jistá!“ řekla udýchaně, ale šťastně zamračenému Vincencovi.

„No a co, tak jsi ji našla, gratuluju. Stejně se do té plechovky sama nedostaneš a tady ti taky k ničemu nebude!“

Teprve teď jí napadlo pořádně se rozhlédnout po černočerné tmě okolo.

„A kde to vůbec jsme?“

„No kde bychom byli? V tvé hlavě přece!“

Jasmína se zasmála. „Jak můžu být u sebe v hlavě, když mám svou hlavu teď tady na krku?“ Pro jistotu si na ni sáhla – byla tam. „Vždyť bych se k sobě do hlavy přece vůbec nevešla!“

Vincenc se ale nenamáhal s odpovědí, jen mávnul rukou, pak vytáhnul dalekohled a rozhlížel se kolem.

„Na co koukáte? Všude je jen tma.“

„To je paměťozor. Zaostří jakoukoliv vzpomínku v dosahu 200 metrů a 10 let. Na, zkus se tím podívat sama! Já ti to zatím podržím...“ podával jí dalekohled a zároveň se natahoval po plechovce.

Jasmína ucukla: „To je dobrý, zvládnou to obojí.“

Zadívala se do dalekohledu. Nejprve neviděla nic než tmu, ale potom se z ní v dálce a rozmazaně začaly nořit další fialové obrysy.

„Vidím něco...co to je? Vypadá to jako...gauč? Tetin gauč?“

Ve chvíli, kdy to řekla, obrysy se slily ve zřetelný obraz gauče, na kterém někdo napůl seděl, napůl ležel...

„Ale to jsem přece já!“ vyhrkla zděšeně a rychle dala dalekohled pryč od očí. „Nepřestávej, musíš tu vzpomínku vyvolat celou!“ pobízel ji Vincenc. „To je naše cesta odtud pryč.“

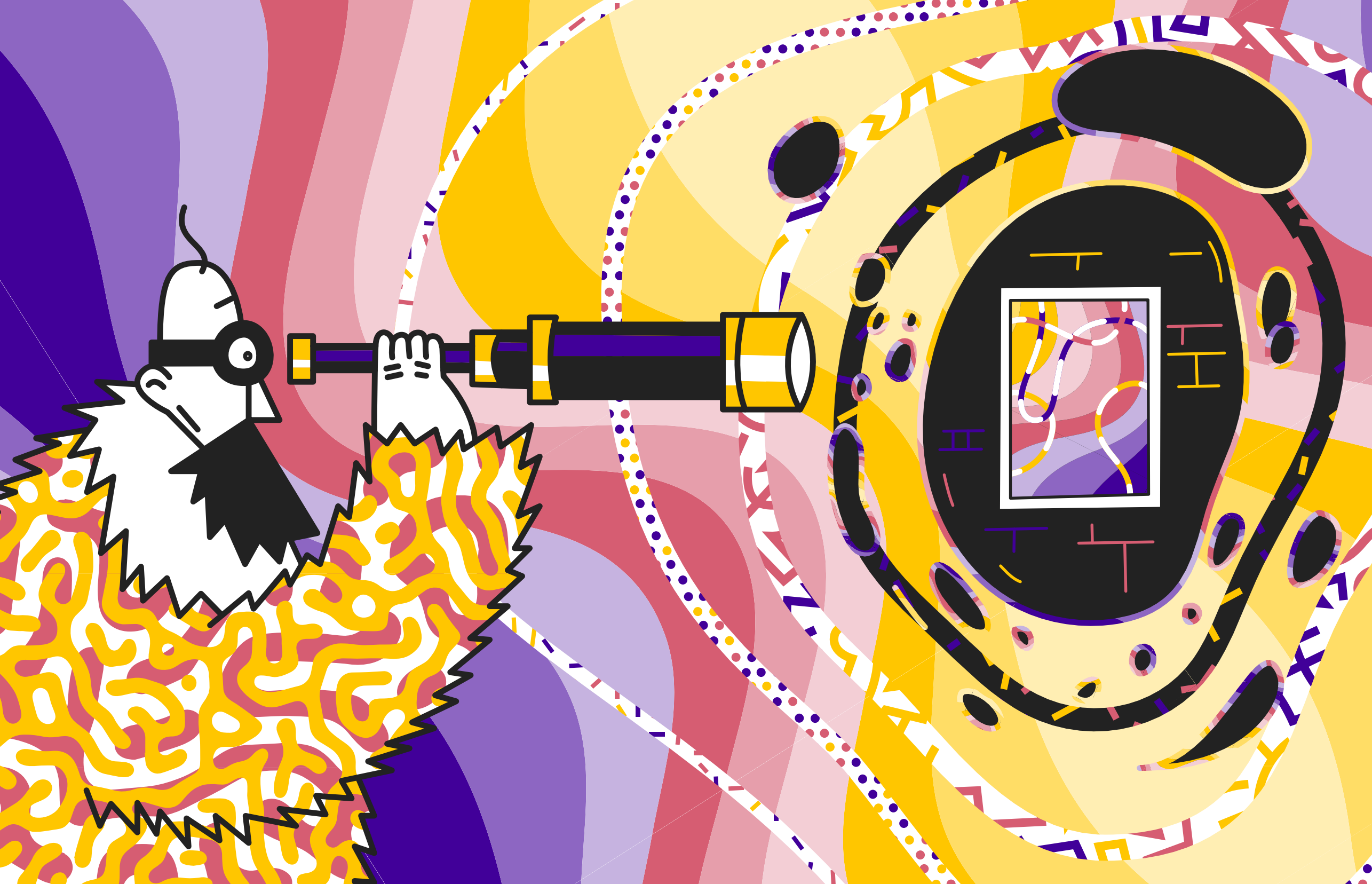
Jasmína se chvíli rozmýšlela, ale potom znovu opatrně přiložila paměťozor k očím. Viděla sama sebe, jak spí na gauči v Jáchymově pokoji a od hlavy jí vede dlouhá hadice až k Virválovu vrtuletu. Druhá hadice se zakrouceně vinula k Jáchymově postýlce. „Okno, zaostří na okno!“ nabádal ji Vincenc.

Jasmína vzhledla od dalekohledu a překvapeně zjistila, že se její vzpomínka mezitím objevila všude kolem nich.

Stála na palubě vrtuletu vedle Vincence, který právě odpojoval a navínoval obě hadice, aby povoz uvolnil, a mohl ho stočit k otevřenému oknu. Za ním, místo ulice, kde bydlí teta, Jasmína viděla jakousi vzdálenou krajinu.

„Kam to okno vede?“ zeptala se.

„Do Nepaměti,“ oznámil Vincenc a navedl vrtuleť přídíl rovnou z okna ven.

Kapitola 5

Virval podrazak

Vrtulet Vincence Virvála plul podivně rozkouskovanou krajinou. Nejprve byla kolem stále ještě tma, ale v ní se objevovalo čím dál víc částí jakési země. Jasmíně to něčím připomínalo pohled přes rozbité brýle. Před očima se jí spojovalo obrovské puzzle plné stromů, hor, potůčků, domů, polí, pouští, moří, vesniček, prapodivných krajin, všechno to jakoby viselo v prostoru okolo nich, někdy šikmo, někdy vzhůru nohama, někdy malinké, skoro placaté, někdy obrovsky nafouklé jako mýdlová bublina.

Nakonec si musela brýle na chvíli sundat, protože z těch všech patvarů kolem začala šilhat. Letěli mezi tím vším docela rychle a nepříjemně foukalo. Jasmína si uvědomila, že má pořád na sobě pyžamo. Bylo to její oblíbené, co dostala k 7. narozeninám. Brala si ho všude s sebou, i když jí bylo už hrozně malé. Ruce i nohy jí z něj trčely ven a ona pozorovala, jak jí na nich postupně naskakuje husí kůže. Zatřásla se chladem. Vincenc si toho všimnul a vystrachal někde starou deku.

„Děkuju,“ řekla mu a zabalila se do ní.

Kousala a páchla olejem, ale hřála.

„Co je to Nepaměť? Nikdy jsem o něčem takovém neslyšela,“ zeptala se potom, ale Vincenc mávnul rukou a soustředil se na ovládání vrtuletu, který potichu bzučel. Jasmíně se začaly zavírat oči. Přece jenom toho zatím v noci moc nenaspala. Zívla.

„Nepaměť nikde nezačíná a nikde nekončí,“ zničehonic zase promluvil Vincenc. „Jenom pořád roste a rozpíná se. Skládají ji dohromady všechny zapomenuté vzpomínky. Malé prchavé a nedůležité, ale i ty velké a zásadní.“

„A dostanu se z ní pak nějak domů? Chci Jáchymovi co nejrychleji vrátit jeho vzpomínku...“ zívla Jasmína podruhé, sevřela pevněji v náruči pod dekou plechovku od kafe a v tu chvíli usnula.

Když se probudila, visela nad zemí protažená skrz kymácející se záchranný kruh, který se pomalu spouštěl dolů. Vyděšeně vzhlédla nad sebe a uviděla vrtulet a Vincence, který soustředěně spouštěl kruh na dlouhém laně.

„Co to děláte? Vytáhněte mě!“ zakřičela na něj.

Ale Vincenc mlčel a dál povoloval lano. Jasmína se zadívala dolů. Spouštěla se do tmavé ulice tvořené vysokými domy, které stínily slunce a znemožňovaly jí rozhled. Pod ní byla zřejmě nějaká skládka. Válely se tam staré pneumatiky, hromady rozbitých sudů a rezavých kontejnerů, gauč, kachlová kamna a obrovský lodní šroub. Vedle skládky stál u zdi velkého domu přilepený malý domeček s plechovou střechou a improvizovaným komínem z roury, ze kterého vycházel bílý kouř. V tu chvíli si vzpomněla na Jáchymovu vzpomínku. Plechovka s ní samozřejmě zmizela.

Vztekle se znovu zadívala nahoru na Vincence.

„Vraťte mi vzpomínku!“ vyhrkla a snažila se dosáhnout na lano.

„Pozor, nemel sebou, spadneš!“ ozval se konečně Vincenc seshora.

Ale Jasmína se dál pokoušela vylézt po houpajícím se laně. Podařilo se jí chytit se ho rukama i nohama a pomalu se přitahovat. Když to Vincenc uviděl, začal lano spouštět rychleji.

